

[Socialministeren]

Arbejdsgiverforening, LO og sikringsstyrelsen.

Et par eksempler på mere specielle lidelser, der er behandlet og anerkendt efter denne bestemmelse, er en fingerlidelse hos en ekspeditrice udsat for infrarøde stråler fra ovnen i en grillbar og gigtlidelse i fingrene hos en blystøber.

De tilfælde, der navnlig behandles efter undtagelsesbestemmelsen, er imidlertid de såkaldte »folkesygdomme«, herunder navnlig bronkitis og ryglidelser (defineret som lidelser i rygsøjlen). Om disse sygdomsgrupper gælder, at de er uhyre almindelige i befolkningen som helhed og efter den aktuelle viden i såvel ind- som udland ikke karakteristiske for specielle erhvervs- eller arbejdsprocesser. Da sikringsstyrelsen til stadighed modtager rapporter om og undersøgelser af arbejdsmiljø og sygdomme inden for forskellige fag, eksempelvis vedrørende jord- og betonarbejdere, slagteriarbejdere, kvindelige arbejdere m.fl., har styrelsen for at være à jour med gældende viden, i forbindelse med en igangværende revision af erhvervssygdomsfortegnelsen, indhentet responsa om de nævnte sygdomsgrupper og forelagt materialet for erhvervssygdomsudvalget. På denne baggrund er der imidlertid ikke fundet grundlag for generelt at betragte hverken bronkitis eller ryglidelser som egentlige erhvervssygdomme. Det skal derfor fortsat godtgøres i de enkelte tilfælde, at lidelsen udelukkende eller i overvejende grad skyldes arbejdets særlige art.

For bronkitis gælder den strenge bevisregel dog ikke, når der er tale om udsættelse for stoffer, som er nævnt på fortegnelsen og kendt for at kunne give bronkitis. Dette gælder eksempelvis bronkitis efter langvarig udsættelse for svejserøg, asfaltrog og lignende.

Hvor der er tale om konkurrerende årsager (i forbindelse med bronkitis typisk et større tobaksforbrug), kan arbejdet eventuelt anerkendes som medvirkende årsag til sygdommen, eller arbejdet anses for at have medført en forværring af en forud bestående lidelse.

Ved anmeldelse af arbejdsskaden – og dette gælder både ulykkestilfælde og erhvervssygdomme – søger styrelsen at fremskaffe så fyldige oplysninger om begivenhed og lidelse som muligt, men parterne kan naturligvis

altid selv indsende oplysninger, som så vil indgå i overvejelserne.

Der er generelt tale om oplysninger fra skadelidte selv, arbejdsgiver, læge, sygehus og eventuelt speciallæge. For erhvervssygdommes vedkommende vil det meget ofte være nødvendigt at høre arbejdstilsynet, produktregisteret, arbejdsmedicinske afdelinger, socialforvaltninger m.v. I særlige tilfælde kan det endvidere være nødvendigt at indhente udtalelser fra specialinstitutter (f.eks. cancerregisteret og retslægerådet) eller oplysninger fra udlandet.

Der er fra flere sider udtrykt ønske om, at de arbejdsmedicinske afdelinger i større omfang end nu inddrages i undersøgelserne. Her er det som bekendt et spørgsmål om klinikernes kapacitet, men sikringsstyrelsen samarbejder i videst muligt omfang med afdelingerne.

Ud fra samtlige foreliggende oplysninger tager sikringsstyrelsen, eventuelt efter at have indhentet en udtalelse fra erhvervssygdomsudvalget om anerkendelsesspørgsmålet, endelig stilling, og hvis tilfældet er til anerkendelse, afgøres erstatningsspørgsmålet.

Om erstatningsudmålingen kan følgende oplyses:

Retningslinier for fastsættelse af mengraden er givet i en mentabel.

Menerstatningen fastsættes ud fra grundbeløb anført i loven. Dette udgør for tiden 24.500 kr. årligt ved en mengrad på 100 pct. Menerstatningen udbetales imidlertid som altovervejende hovedregel med et kapitaliseret beløb.

Erstatning for tab af erhvervsevne skal dække de økonomiske følger af en arbejdsskade, dog først fra det tidspunkt, hvor der efter sygebehandling, optræning eller anden revalidering er grundlag for at skønne over skadelidtes fremtidige tilstand og erhvervsmuligheder. Der gives således normalt ikke erstatning for erhvervsevnetab, så længe der udbetales sygedagpenge. Det blev under overvejelserne i forbindelse med revisionen af ulykkesforsikringsloven anført, at udbetaling af erstatning i en sådan periode ville stride mod dagpengelovens principper, hvorefter den sociale compensation skal være ens for alle i tilfælde af midlertidig uarbejdsdygtighed.

Afgørelsen om erhvervsevnetab skal senest træffes 3 år efter skadens opståen, for er-